

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicationem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Fasciculus Exercitiorum Et
Considerationum, De Præcipuis Veritatibus Christianæ Fidei Et Sapientiæ -
Ad efformationem Christianæ vitæ, consecutionem salutis æternæ
collectus: & usui accommodatus

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066332

Exerc. 6. De tædio ad cælestem Beatitudinem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45396

que regnabit Dominus Rex universæ felicitatis, atque beatitudinis, cum suis, & in suis Sanctis, in æternum: Vincens eos, triumphans eos, obruens eos, diluvio miserationis, diluvio beatitudinis, diluvio divitiarum, diluvio gaudii, diluvio bonorum suorum, diluvio suæ ipsius Essentiæ atque perfectionum, diluvio possessionis æternæ. Tunc o beatissima Natio Electorum Dei, tunc videbis, & afflues, & mirabitur, & dilatabitur cor tuum, quando conversa fuerit ad te plenitudo maris: quando Deus non solum fluvium pacis beatæ immittet in te: non solum torrente voluptatis potabit, & inebriabit te, non solum ad vitæ fontes aquarum ducet te, sed etiam diluvio, quo omnium beatitudinis æternitatem, æternamque beatitudinem, super, superque implet, te quoque superimplebit, superobruet, supersepeliet in æternum.

EXERCITIUM VI.

De Tedio ad Cælestem beatitudinem.

1. **S**tatue te in Cælo præsentem, & intra in locum illum tabernaculi admirabilis, usque ad Domum Dei in voce exultationis, & confessionis, sonus epulantis.

2. Ea est conditio Vitæ nostræ hujus mortalis, ut licet eam nihil sit miserius, tamen nos minime tædeat illius: adeo vix unum, alterumve de nobis reperias, qui ex animo dicat; *Tædet animam meam Vitæ meæ*: vel: *Hei mihi, quia incolatus meus prolongatus est: multum incolatus fuit Anima mea: sed patim amamus miseri miseras nostras miserrimas.*

3. E contra, ea est beatæ Vitæ, quoad nos

hic

hæc viventes ratio, ut quamvis revera sit eâ nihil melius, ac optabilius, & felicius, nobis tamen vulgò sit in magnâ oblivione, & neglectu. Si quando de eâ nobis venit in mentem, venit tanquam de re nihil ad nos attinente, tanquam de re nihili, tanquam de bono, quod perinde sit perdere, atque habere. Curam ejus in postremis, minimisque ducimus, in longum, atque in extremum differimus. Desiderare, ad illam tædere, anhelare, festinare, ridiculum, superfluum, illiberale, & minimè ad præsens spectans videtur.

4. At ea res multam Deo nostro bilem in nos excitat, iramque ciet: ut clementissimus alioqui Deus denunciare cogatur; Dico vobis: quia *nemo virorum illorum, qui vocati sunt, gustabit cænam meam.* Nimirum: quia novit DEUS, quantum bonum sit cælestis beatitudo à se hominibus præparata; novit etiam quanta sit hominum in ejus neglectu ingratitude, quanta perversitas, quantus stupor, atque damnificatio, demumque damnatio. Inde in corde Divino dolor, inde ira, inde indignatio, inde perpetuis, novisque semper miseris, amaram nobis reddere satagit præsentis temporis vitam: ut mala quæ nos in præsentem affligunt, tædiosam & exosam nobis hanc vitam reddant, nosque de alterâ feliciore cogitare, & ad eam contendere compellant.

5. Anhelandum ergo, & tædio (ut sic loquar) emarcescendum est ex hâc vitâ ad illam aliam, per expectationem beatæ illius tam spei, quàm rei, ac adventûs gloriæ magni Dei.

1. Quia in hâc vita miserrimi sumus, velimus nolimus: & quidem non tantum omnes omnino

DRUR
PICKI
: 431
II
V
7

omnino, sed etiam ii vel maximè, qui aut sibi, aut vulgo videntur miseri minimè, felices maximè. Hi enim, si benè, ac intimè, sortem suam (quam putant felicem) introspiciant, sine ullo dubio invenient plenissimam esse molestiarum, curarum, indigentiarum, laborum, periculorum, invidentiarum, inconstantiarum, mutationum: uno verbo dicam, ærumnarum & calamitatum: quibus illi, qui vulgò miseri sunt, videnturque, reverâ carent: atque ex hac parte, felicibus illis feliciores sunt, atque insuper ad evadendum ex suis miseriis expeditiores.

2. Anhelandum, tædendumque est ex hac vitâ ad Cælestem beatitudinem: quia hæc vita laboris est: illa autem mercedis. Igitur à labore ad requiem, ab opere ad mercedem, à periculis ad securitatem, à bello ad pacem, à molestiis, & ærumnis ad solatia, ab amaritie ad dulcedinem: denique à miseriis ad beatitudinem aspirandum, anhelandum, tædendum est.

3. Hoc tædium exacuere in nobis debet vel maximè: quia dum hîc vivimus; in perpetuo, simulque multiplici, & quod caput est, evidenti, atque difficili superato periculo, sumus; excidendi beatitudine illâ: incidendi autem in perditionem extremam, ac æternam. A quo omni periculo, in perpetuum liberat nos Cælestis beatitudinis adeptio. Ergo ad illam totis viribus animi tædendum, tendendumque.

4. Quid quòd Deus noster delectatur huiusmodi tædio nostro ad ipsum? ponitque hoc, inter magni, atque sibi valde placiti Amoris erga se signa, atque exercitia, & pignora. Inde propè est talibus Amatoribus: indulgens eis, solatia-

que

que submittens, & variis gratiæ suæ modis eos in tædio suo vovens, insuperque ad beatitudinem certiùs, ac uberiùs capiendam disponens: ac pro modo, mensurâque tædii ipsius, beatitudinis copiam illis præparans.

5. Ampliùs aliquid dicere licet, & libet. Deus noster tædio afficitur, ex eo; quòd nos adhuc extra illum, extra ejus possessionem, fruitionemque simus, quòdque ad illum hereditandum non sustinemus, accurramusque. Cùm enim plenus sit beatitudine, & prægnans, atque parturiens illam, cum immensitate, ac infinitudine; afficitur tædio: cùm non habet in quos effundat partûs beatificationis suæ. In hoc tædio sublevamus Deum nostrum, quando, quàm maximè, quàm anhelosissimè, quàm tædiosissimè, ipsi pro nostra quoque parte, ad ipsum Deum, ad ejusque beatitudinem suspiramus, beatificationique ab ipso, quàm copiosissime disponimus nos, & aptamus.

6. Tædendum etiam est ad Beatitudinem: ex eo, quia Deo nostro multùm displicet, si nos videat non esse ardentés in desiderio, in tædio, in anhelitu, seu in tædendo, & in anhelando ad ipsum, ipsiusque beatificam fruitionem. Et justa quidem est hæc displicentia: nam non tædere ad Deum, & ad fruendum ipso, est quædam vilificatio Dei, minusque digna, tam ipsius, quàm fruitionis ejus ponderatio, ac æstimatio. Si enim æstimaretur, prout dignum esset æstimari ipsum à nobis, sine dubio totis viribus amaretur, concupisceretur, tædiosissimèque, sine illo hic viveretur, hinc festinaretur ad ejus possessionem,

V. P. Druzb. Op. V.

Et

atque

atque fruitionem. Quod qui non facit: minus diligit.

7. Est etiam illa tædendi ad Beatitudinem cælestem idonea valde causa: quia & Dominus noster JESUS Christus, & Beatissima ejus Mater, universus quoque Beatorum populus, ardentissimè & tædiosissimè (tædio nimirum Charitatis beatificæ afficiente, non conficiente) nos expectant, nosque prospectant, si fortè ad augendum ipsorum numerum, ad cumulandam ipsorum gloriam, totis Animorum, Cordiumque viribus, & conatibus, & tædiis, & festinationibus accurramus, ad ipsosque adjungi acceleremus. Quod, si facimus; id quod illis gratissimum est, facimus: sin autem in eodem studio torpescimus; ingratum, indignumque spectaculum ex nobis, Christo Domino, ejusque Sanctis exhibemus.

8. Tendendum est cum tædio ad cælestem Beatitudinem: quia non tædere, neque anhelare ad illam, signum est, quòd Animus noster adhæreat, immerfusque sit carni, & sensui: & his caducis rebus: indicium est, quòd *adglutinat* sit in terrâ *venter noster*: argumentum est, quòd qui tales sunt, indigni sint nuptiis Agni: & ingrati Deo: quo an possit eis aliquid evenire perniciosius, viderint qui tales sunt.

9. Tædendum denique est ad cælestem Beatitudinem: quia quem tædet ad illam: eundem tædet etiam hujusce mortalis vitæ, tædet illum hic vivere & periclitari, *concupiscit*, & *desicit in atria Domini*: dulce illi est cælestia cogitare, pro cælestibus laborare: redditur illi infatigabilis, infatiabilisque animus: redditur omne opus dulce,

Pf. 43. 25.

Pfal. 83. 1.

omne onus leve, omnis mora longa: quamdiu non educitur de custodiâ, & vinculis corporis hujus, conversatio illius assidua est in caelis: pœna illi est vivere, solatium mori.

Ergo anhelandum est, ergo tædendum ad caelestem beatitudinem: ubi est vita sine morte, requies sine tædio, gaudium sine fastidio, beatitudo sine fine, Deus noster, & nobis omnia in æternum.

P R A X I S.

Tædet animam meam vitæ meæ Domine Deus meus, & vera vitæ meæ, tædet eam hujus vitæ misera, periculosa, peccaminosa, insidiis hostium, ruinis in peccatum, indignationibus justæ iræ tuæ, obnoxia. Tædet Animam meam vitæ hujus, quæ adhuc vivit: & tædet eam, ad illam vitam, quæ necdum vivit. Ab mea vitæ, vitæ dulcis, vitæ jucunda, vitæ felix, vitæ beata, quando venies mihi, quando veniam ad te, quando vivam Te? O vitæ vivens cum Deo, vivens ex Deo, vivens in Deo, vivens de Deo, vivens Deo. Tu nos expectas, tu nos invitans, tu nos desideras: & nos ignoramus te, negligimus te, elongamus nos à te, & tardamus ad te. Bis infeliciter miseri: nam & miseram vitam istam miserè amamus, & illam beatam vitam miserius non amamus. Tædet Domine, tædet, aut si nondum tædet, oro tædeat, animam meam vitæ hujus temporis, ad vitam beatæ eternitatis. O Anima! curre, satage, labora, festina, anabela, concupisce, ardesce ad illam vitam, cui non succedit mors, ad vitam beatam, quæ nescit miseriam: ad vitam, cujus vitæ DEUS est.